

LIANE WSOY
MORIARTY

**VIIMEINEN
VUOSIPÄIVÄ**

»Omaperäinen ja viihdyttävä... syvästi vaikuttava.»

— THE AUSTRALIAN

LIANE MORIARTY

Viimeinen vuosipäivä

Suomentanut Helene Bützow

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

DYLAN THOMASIN RUNON SUOMENTANUT MARJA-LEENA MIKKOLA

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

THE LAST ANNIVERSARY

COPYRIGHT © 2005, LMM CREATIVE PTY LTD

SUOMENKIELINEN LAITOS © HELENE BÜTZOW JA WSOY 2021

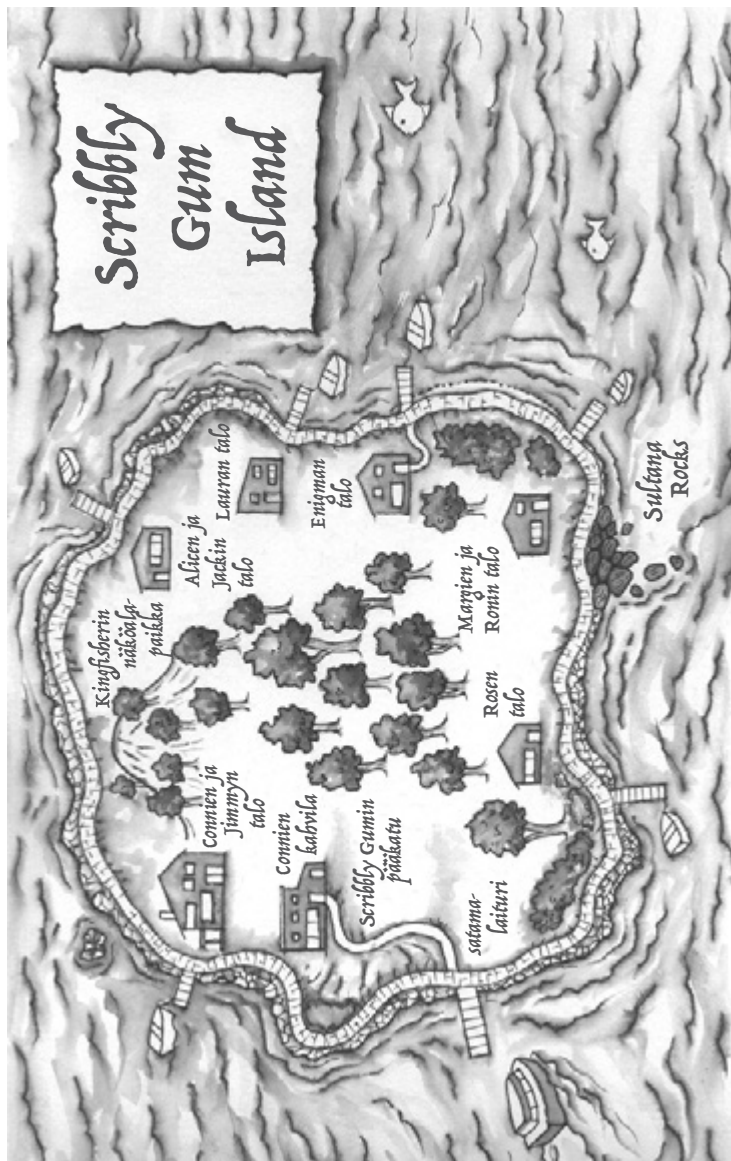
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-46683-4

PAINETTU EU:SSA

Rakastavasti vanhemmilleni, Diane ja Bernie Moriartylle

Scribbly Gum Island

1

»Uskotko todella, että selviydymme siitä?»

»Ehdottaisinko sitä, jos en uskoisi?»

»Voimme joutua vankilaan. Se on kolmanneksi pahin pelkoni. Eniten pelkään tunneliverkkohämähäkkejä, toiseksi eniten synnytystä ja kolmanneksi vankilaa.»

»Typerys, ei kumpikaan meistä joudu vankilaan. Olemme vielä joskus herttaisia vanhoja mummeleita emmekä varmaan edes muista, ettei kaikki mennyt niin kuin kerroimme.»

»En osaa kuvitella meitä herttaisina vanhoina mummeleina.»

»Aika kummalta se tuntuukin.»

2

»Avioliitto on kovaa työtä ja joskus pitkästyttävää. Aivan niin kuin kotityöt. Ne eivät lopu koskaan. Ei auta kuin purra hammasista ja painaa menemään, päivästä toiseen. Miehet eivät tietenkään uurasta samalla tavalla kuin me, mutta tietäähän miehet. Heistä ei oikein ole kotitöihinkään. Tai ei ainakaan minun aikoinani ollut. Mutta nykyäänhän miehet laittavat ruokaa, imuroivat ja vaihtavat vaippoja – tekevät mitä vain! Mutta emme saa vielääkään samaa palkkaa samasta työstä. Teillä tytöillä on vielä pitkä tie edessänne. Mutta ette tee sille asialle juuri mitään, vai kuinka?»

»Niinpä, Connie-täti, mutta pointti on se, etten ole kiinnostunut avioliitosta yleisellä tasolla. Minua kiinnostaa Alicen ja Jackin avioliitto. Miten kuvailisit sitä? Oliko se tavallinen? Vai epätavallinen? Muistele! Jokaisesta pikkuseikastakin on apua. Mitä luulet, rakastivatko he toisiaan?»

»Rakastivatko? Höh, sanon minä. Kerron sinulle nyt tärkeän asian. Kirjoita muistiin. Oletko valmis?»

»Olen.»

»Rakkaus on päätös.»

»Rakkaus on päätös, niinkö?»

»Juuri niin. Päätös. Ei tunne. Sitä te nuoret ette ymmärrä. Ja sen takia eroatte koko ajan. Ei millään pahalla, kulta. Suljepä nyt se typerä nauhuri, niin laitan sinulle kanelipaahtoleipää.»

»Olen aivan täynnä, Connie-täti. Ihan totta. Kuule, minun on pakko sanoa, että olet ollut kaikkea muuta kuin avulias.

Munron vauvan arvoitus on kuin palapeli, ymmärrätkö. Ja sinä olet yksi pala. Jos löytäisin kaikki palat, pystyisin ratkaisemaan arvoituksen. Mieti! Näin pitkän ajan jälkeen. Eikö se olisi kiva? Eikö olisikin *jännittävää?*»

»Voi, Veronika kulta, entä jos hankkisit työpaikan? Hyvän, vakituisen työpaikan vaikka pankista.»

3

Sophie Honeywellin entinen poikaystävä, Thomas Gordon, soittaa hänelle aivan yllättäen töihin heti pääsiäisloman jälkeen ja pyytää lasilliselle. Thomas sanoo haluavansa keskustella »vakavasta asiasta».

»Toivottavasti ei mistään *liian* vakavasta.» Sophien ääni kuulostaa hänen omissa korvissaan kirkkaalta ja kimakalta. Hänen sydämensä hakkaa hurjasti, aivan kuin hän olisi juuri säikähtänyt, ja tosiasialla hän olikin säpsähtänyt kuullessaan tutun, mutta nyt jo kumman vieraaksi käyneen äänen. Tämä on heidän ensimmäinen keskustelunsa kolme vuoden takaisen vaikean eron jälkeen.

»Ei kai kukaan ole kuollut?» Sophie kysyy reippaasti ja sydämellisesti.

Olipa tyhmästi sanottu. Hän ei ikinä päästä suustaan tuolaista. Sen täytyy johtua hermoista.

Puhelimessa on vähän aikaa hiljaista, ja sitten Thomas sanoo. »No jaa, tosiasialla kysymys on kuolemasta.»

Sophie kumauttaa kämmenellä ohimoaan. Hän karauttelee häkeltyneenä kurkkuaan ja muistaa viime tipassa, mitä sureville on tapana sanoa. »Thomas», hän aloittaa lämpimästi ja surullisesti, »otan osaa.»

»Ai, kiitti», Thomas vastaa oikopäätä. »Mennäänkö siis drinkille?»

»Ilman muuta. Mutta, tuota, kuka on kuollut?»

»Puhutaan siitä mieluummin illalla.»

Yhtäkkiä alkaa tuntua siltä kuin he eivät olisikaan eronneet. Miksi Thomas ei voi vain sanoa suoraan? Sophien huulille pyrkii jo mykkä turhautunut huuto, joka oli ollut tavalinen ilmiö puhelinkeskusteluissa Thomasin kanssa. »Mutta joudun nyt miettimään koko iltapäivän, kuka se on. Kuka? Kuka on kuollut?»

Thomas huokaa raskaasti ja sanoo kuin väitteensä tueksi: »Connie-täti.»

»Niinkö.» Sophie yrittää olla kuulostamatta helpottuneelta. »Olen pahoillani.» Sophie muistaa oikein hyvin Connie-tädin, mutta vanha rouva oli ollut ainakin yhdeksänkymmentävuotias, eikä Sophie ollut odottanut tapaavansa häntä enää eronsa jälkeen. Thomas oli pitänyt kolme vuotta yllä petetyn miehen järkähtämätöntä hiljaisuutta, joten pyysikö hän muka Sophien nyt lasilliselle kertoakseen Connie-tädin kuolemasta?

»Se tulee varmaankin lehteen», Sophie sanoo. »Hänhän oli jonkinlainen julkkis, eikö niin?»

»Niin, kaipa siitä kirjoitetaan. Kuule, tavataan siis illalla. Mukava vaihtaa kuulumisia. Regentissä kuudelta. Sopiiko?»

Regent oli viiden minuutin kävelymatkan päässä Sophien työpaikalta. »Totta kai. Nähdään siellä.»

Sophie lopettaa puhelun, kirjoittaa hitaasti Post-it-lapulle »Thomas, klo 18» ja liimaa lapun tietokoneeseensa, aivan kuin voisi muka unohtaa. Hän oli jo unohtanut Thomasin kantavan alituisesti huolta siitä, miten avuttomat ja hauraat naiset kykenisivät siirtymään paikasta toiseen.

Se oli epäreilua. Sophie napauttaa itseään mielessään rystysille siksi, että leimaa Thomasin seksistiseksi, vaikka tosiasiaassa tämä on lämminsydäminen ihminen, jonka kantaa huolta sekä miesten että naisten liikkumisjärjestelyistä. Thomas on kuin kaikkien murehtiva isä.

Tosin hän on nyt isä oikeastikin. Hänen sydämensä tuntui toipuneen siitä, että Sophie oli syöttänyt sen silppuriin (ilmaus

on Thomasin omasta kännisestä, säälistävästä meilistä, joka oli tulvillaan outoja kielikuvia), hän on naimisissa Deborah-nimisen naisen kanssa, ja heillä on vauva jonka nimi on Millie tai Lily tai Suzy tai jotakin muuta yhtä söpöstelevää.

Sophie vain esittää, ettei tiedä vauvan nimeä. Hän tietää oikein hyvin, että tyttö on nimeltään Lily.

Sophie katsoo koneensa näyttöä. Thomasin soittaessa hän oli ollut kirjoittamassa muistiota moraalikomitealle. Hänellä on valmiina vasta otsikko:

Hänellä on tapana aloittaa moraalikomitean muistiot aina yhtä hilpeästi. Hän ei voi sietää moraalikomiteaa, koska konsepti on naurettava (keksitty jo ennen hänen aikaansa) ja koska sen jäsenet ovat hellittämättömän positiivisia ja vinkuvat omahyväisesti siitä, kuinka »töissä pitäisi olla enemmän hauskuutta». Ei kuitenkaan tule kuuloonkaan, että henkilösöpäällikkö hajottaisi moraalikomitean. Moraalihan luhistuisi ilman moraalikomiteaa!

Sophie kirjoittaa:

☺ HYVÄT KOMITEAN JÄSENET! ON AIKA PANNA MIETINTÄMYSSY PÄÄHÄN! ☺

Hän jatkaa: HANKKIKAA ELÄMÄ, LUUSERIT.

Yksi myyntimiehistä menee työhuoneen ohi, koputtaa lasiseinään ja huutaa: »Jou, Soph!» »Jou, Matt!» Sophie vastaa ja kohottaa nyrkin ilmaan kuin jengikaveri.

Hän on varsinainen huijari.

Sophie painaa nopeasti deleteä ja ajattelee miellyttävän kauhistuneena, miten viesti olisi vastaanotettu, jos hän olisi vahingossa lähettänyt sen. Voi niitä loukkaantuneita, vakavia ilmeitä!

Mitä asiaa Thomasilla voi olla näin pitkän ajan jälkeen?

Sophien mieleen muistuu sokerinruskea tuoksu. Se on yhdistelmä kanelipaahtoleipää, temppelepuun kukkaa ja Mr Sheen -kalustekiilloketta – Connie-täidin talon tuoksu.

Sophie oli tapailnut Thomasia melkein vuoden ennen kuin päätti lopettaa suhteen. Päätös oli viikkoja kestäneen ahdistuneen itseanalyysin tulos. Oli totta, että Sophie rakasti Thomasia, mutta rakastiko hän tätä oikeista syistä?

Sophie tiesi esimerkiksi, että oli oikein rakastaa miestä hänen helläsydämisytyensä takia, mutta oli väärin rakastaa häntä pankkitilin vuoksi. Miestä saattoi oikein hyvin rakastaa upeiden sinisten silmien takia, mutta rakkaus ruskettuneiden lihasten vuoksi oli pinnallista. (Se ei tietenkään koskenut tapauksia, jossa lihakset olivat kyseisen miehen *yksilöllinen* ominaisuus esimerkiksi siitä syystä, että hän oli ammatiltaan keritsijä tai akrobaatti tai istui pyörätuolissa.)

Mutta oliko oikein vai väärin rakastaa jotakuta marsipaani-piirakan takia? Thomas kokkasi kuin enkeli, ja Sophie on nainen joka arvostaa ruokaa. Thomasin tapa pilkkoa valkosipulia saattoi tehdä hänet hulluksi himosta, ja viipale Thomasin marsipaani-piirakkaa vastasi kokemuksena moninkertaista orgasmia. Äyriäisrisotto sai Sophien kyynelehtimään ilosta. Mutta eikö sellainen rakkaus perustunut ahneuteen ja pinnallisuuteen? Varsinkin jos toivoi joskus salaa ja häpeissään, että hän vain antaisi sen piirakkansa eikä enää jatkaisi pitkää, huolestunutta selontekoa auton rekisteröimisestä.

Oliko väärin rakastaa jotakuta siksi, että tämä oli vauva Munron lapsenlapsi, ja vauva Munron arvoitus sattui olemaan itselle jonkinlainen päähänpintymä? Eikö se ollut sama kuin rakastaisi jotakuta siksi, että tämä oli kuninkaallisen perheen jäsen, vaikka häneen olisi pitänyt rakastua silloin, kun hän oli naamioitunut tavalliseksi talonpojaksi ja yllätti iloisesti paljastumalla prinssiksi?

Sophiesta tuntui, ettei hän rakastanut Thomasia sillä tavalla, jonka tämä olisi ansainnut. Thomas ansaitsi naisen, joka palvoi hänen pingottunutta huolekasta ilmettään hankalan taskuparkkeerauksen aikana. Hän ansaitsi tytön, jonka mielestä oli suloista, että hän luki matkustajan turvaohjeet

sanasta sanaan jokaisella lentomatalla ja varauuskäynnin kohdalla istuessaan otti vastuunsa vakavasti ja kyseli huvittuneelta lentoemännältä kymmenen minuuttia, mitä hänen oli tarkalleen tehtävä hätäpoistumistien suhteen, jos kone vastoin kaikkea todennäköisyyttä joutuisi pakkolaskeutumaan.

Ja mikä tärkeintä, Thomas ansaitsi sen, että joku rakastaisi häntä yhtä paljon, kuin hän rakasti Sophieta. Sophie näki kerran Thomasin tietokoneelta tiedoston nimeltä Sophie, avasi sen tietysti oikopäätä ja löysi muistilistan hyvän poikaystävän käytöksestä. Aivan kuin Sophie olisi arvoitus, jonka Thomas voisi ratkaista noudattamalla sääntöjä. Listalla oli sellaisia asioita kuin: *»Jos S. ehdottaa ulkoilua, älä mainitse sateen mahdollisuutta. Se on pessimististä.»* *»Kun S. kysyy viikonloppusuunnitelmista, älä vastaa 'tehdään ihan mitä haluat'. Se on ärsyttävää.»*

Tiedosto sai Sophien itkemään.

Thomas oli hyvännäköinen, älykäs, hyvin mukava ja silloin tällöin – rentoutuessaan – oikein nokkela, mutta Sophie oli alkanut pelätä, että saattaisi olla hänelle uskonon. Kerran kun he olivat olleet ulkona syömässä, ja tarjoilija oli kysynyt: *»Otatko pippurirouhetta?»*, Sophie oli kohdannut hänen katseensa ja tuntenut yhtäkkiä niin rajua seksuaalista vetoa, että hänen oli täytynyt kääntää päänsä pois.

Sophie oli toki nauttinut heidän seksielämästään. Oli vain niin, että seksi Thomasin kanssa oli oikein mukavaa ja... siivoa. Thomas soi hänelle kitsastelematta kärsivällisen, herrasmiesmäisen esileikin, mutta Sophie huomasi ajattelevansa kaihoten, että olisi halunnut tulla paiskatuksi sängylle pakotettavan himon vallassa. Jos hän olisi kertonut sen Thomasille, tämä olisi epäilemättä paiskannut hänet velvollisuudentuntoisesti vuoteelle, varoen kuitenkin kolauttamasta hänen päätänsä, ja hänellä olisi taatusti ollut samanlainen huolestunut ilme kuin peruuttaessaan auton pysäköintiruutuun.

Eikö rakkaus ollut muutakin kuin ystävällistä, hiukan ärtyisää kiintymystä? Eikö ollut väärin jatkaa suhdetta, jos ei tuntenut polvet veteliksi lyövää himoa? Eikö ollutkin jotenkin ylevää lopettaa kiva leppoisa suhde ja lähteä etsimään Sitä Oikeaa?

Harhautuneen ajatusketjuna seurauksena Sophie katkaisi muutta mutkitta suhteensa mukavimpaan mieheen, jota oli koskaan tapaillut.

Suhteen lopettamisen ajankohta ei ollut paras mahdollinen. Tai tosiasiaassa ajankohta oli kammottavan huono. Sophie oli ilmoittanut asiasta tarkoituksellisesti perjantaina koska oli ajatellut, että Thomasilla olisi viikonloppu aikaa toipua pahimmasta järkytyksestä. Hän oli patologi, eikä Sophie halunnut ottaa kontolleen sitä riskiä, että hän tekisi jonkun näytteestä väärän diagnoosin.

Valitettavasti, hirvittävän sattuman ansiosta, Thomasilla oli juuri siksi perjantaiksi aivan omat suunnitelmansa.

Se ei todellakaan ollut Sophien vika. Miten hän olisi voinut tietää, että heidän oli määrä lentää iltapäivällä Fidžisaarille yllätyslomalle, joka alkaisi kosinnalla valkoisella kuutamoisella hiekkarannalla perinneasuihin pukeutuneen bändin soittaessa taustalla? Miten Sophie olisi voinut tietää, että Thomas oli käyttänyt 15 425 dollaria kihlasormukseen? Miten hän olisi voinut tietää, että toistakymmentä ystävää ja sukulaista oli innostuneesti mukana tuossa huolellisesti järjestetyssä joskaan ei suorastaan salaisessa operaatiossa? Joukossa oli Sophien ystävättäriä, jotka olivat salaa pakanneet matkalaukuun hänen seksikkäimmät alusvaatteensa; ihmisiä jotka oli värvätty kastelemaan hänen kukkiaa; pomo joka oli antanut hänelle vapaata töistä.

Kaikki mainitut henkilöt olivat vannoneet pitävänsä asian salassa, ja jokainen heistä oli puolestaan vannottanut ainakin kolmea muuta pysymään siitä vaiti. Oli ärsyttävää huomata, että moni ihminen tiesi tulevasta kosinnasta ennen Sophieta,

mutta sillähän ei ollut enää merkitystä, kuten Thomas kii-
vaasti korosti.

»Minulla on asiaa», Sophie sanoi urheasti luullessaan
heidän olevan matkalla Brightonin uuteen kalaravintolaan,
vaikka todellisuudessa he olivat menossa Thomasin sisaren,
Veronikan luo, jonka oli tarkoitus viedä heidät lentokentälle.

»Minullakin on asiaa sinulle!» Thomas vastasi, ja Sophie
tajusi vasta myöhemmin hänen rattoisan sävynsä. »Mutta
sinä ensin», Thomas jatkoi jalomielisesti.

Niinpä Sophie sanoi asiansa, ja Thomasin innostunut ilme
oli kuihtunut ja käpristynyt kuin kuusivuotiaalla, joka yrittää
olla itkemättä satutettuaan polvensa, ja Sophien oli pitänyt
katsoa ikkunasta liikennettä ja painaa syyllisyydentuntoisesti
nyrkillä vatsaansa.

Mitä olisi tapahtunut, jos *Thomas* olisi saanut puheenvuo-
ron ensimmäisenä?

Sophie olisi tietysti lykännyt oman asiansa kertomista
viikolla ja lähtenyt Fidžille. Ja olisi vastannut myöntävästi
Thomasin kosintaan. Miten hän muka olisi voinut sanoa ei?
Sehän olisi ollut naurettavaa, Thomas olisi pyyhkinyt mur-
heellisesti hiekkaa polvestaan ja vetäissyt sormensa kaulan
poikki ilmoittaakseen orkesterille, että musiikki riitti. Sitä
paitsi Sophie rakasti romanttista kosintaa enemmän kuin
mitään muuta!

»Näytän nyt täydelliseltä typerykseltä», Thomas oli vaike-
roinut pää painuksissa, rattia halaten pysähdyttyään kielle-
tylle alueelle (hän ei ollut huomannut kieltomerkkiä, mikä oli
todiste hänen sekavasta mielentilastaan), ja sen jälkeen hän
oli paljastanut koko kariutuneen suunnitelmansa yhtenä kat-
keransuloisena hyökynä. Hän oli jopa ottanut esiin sormusko-
telon, joka oli kääritty riipaisevasti kuplamuoviin ja kätketty
mustan sukkaparin sisään lentolaukun vetoketjutaskuun.

»Et sinä näytä typerältä. *Minä* näytän inhottavalta
ämmältä», Sophie oli sanonut taputtaen syyllisyydentuntoisesti

Thomasin kättä ja vilkuillut samalla (valitettavan upeaa) sormusta, jonka oli ollut vähällä saada omakseen. Hän mietti, olisiko hirveän tahditonta pyytää, että saisi sovittaa sitä vain nähdäkseen, miltä se olisi näyttänyt.

»Kaikki rakastavat sinua», Thomas oli sanonut katkerasti.
»Aivan riippumatta siitä, mitä teet.»

Sophiesta oli ollut imartelevaa kuulla, että kaikki rakastivat häntä, mutta samassa hän oli kauhistunut omaa narsismiaan tilanteessa, jossa poloisen Thomasin sydän oli särkynyt.

Tosiasiaissa kaikki olivat olleet Sophielle kääremeissään, varsinkin he jotka olivat olleet suunnittelemassa salaista kosintaa, aivan kuin Sophie olisi antanut rukkaset heillekin. Thomasin sisar Veronika, jonka kautta Sophie oli alun perin Thomasin tavannutkin, ei puhunut hänelle yhteentoista kuukauteen. (Se oli itse asiassa helpotus, sillä Veronika saattoi olla hyvin rasittava, ja Sophien oli vaikea osoittaa asiaankuuluvaa kiitollisuutta, kun Veronika lopulta päätti jalomielisesti antaa hänelle anteeksi.)

Vaikutti siltä, että Sophie oli ollut sekä ahne että haaskaavainen. Ahne siksi että ei ollut tyytynyt ehdottomasti mukavaan, fiksuun ja hyvännäköiseen mieheen, vaikka oli puolivälissä neljäkymmentä ja asui Sydneyssä, maailman homopääkaupungissa. Haaskaavainen siksi että oli torjunut ehdottomasti ihanan, hintavan ja huolellisesti suunnitellun kosinnan.

Sophie oli tietysti saanut ansionsa mukaan.

Thomas oli »napattu», aivan kuten hänen äitinsä oli Sophielle hilpeästi ennustanut. »Älä suotta huolehdi, Sophie. Joku toinen mukava tyttö kyllä nappaa hänet!» Thomas oli saanut lomamatkan hinnasta hyvityksen myötätuntoiselta matkatoimistovirkailijalta – äärettömän myötätuntoiselta Deborah-nimiseltä matkatoimistovirkailijalta, joka käytti järkeään ja myöntyi Thomasin kosintaan vain muutamaa kuukautta myöhemmin (kosinta oli toteutettu kutakuinkin

ensimmäisen suunnitelman mukaan, paitsi että paikka oli Vanuatu, ja jousiorkesterin tilalla oli jousikvartetti).

Sophie sen sijaan oli ollut nöyryyttävästi sinkku siitä lähtien.

Kolmen viimeksi kuluneen vuoden aikana hän oli käynyt kolmesti treffeillä, kaksi kertaa toisilla treffeillä eikä ollut tavannut ketään treffikumppaneistaan kolmatta kertaa. Hänellä oli ollut humalaisen yhden yön suhde hyväntekeväisyysjuhlan jälkeen, hän oli suudellut jotakuta kannissa naamiaisissa neljäkymmentävuotispäivillä, ja kerran hän oli suudellut aivan selvin päin lihavaa miestä eteisessä ristiäisissä. (Eikä tyyppi ollut edes soittanut! Uskomattoman noloa!) Sophie oli nyt ollut selibaatissa kaksi vuotta, ja seksi oli alkanut tuntua yhtä epätodennäköiseltä mahdollisuudelta kuin silloin, kun hän oli ollut toisella luokalla ja Ann-Marie Morton oli selittänyt koko jutun hämmentävän yksityiskohteisella piirustuksella.

Sophie piti huolen siitä, että otti vastaan kaikki kutsut, kävi juhlissa joissa ei ollut muita tuttuja kuin niiden isäntä, liittyi klubeihin ja osallistui ikäviin urheilullisiin tapahtumiin, joiden luulisi kiinnostavan vapaita miehiä, mutta toistaiseksi uutta suhdetta ei ollut ilmaantunut edes näköpiiriin. Oli naurettavaa, että Sophie oli pelännyt pettävänsä Thomasia – kenen kanssa muka?

Edellisessä kuussa Sophie oli täyttänyt kauhistuttavat kolmekymmentäyhdeksän vuotta. Sillä ei näyttänyt olevan mitään väliä, että hän tunsii olevansa täysin sama ihminen kuin kaksikymmentäviisivuotiaana, syntymäpäiviä vain tuli tuhkatiheään. Hän täyttää pian neljäkymmentä – se kuulostaa tosi kuivalta ja täysikasvuiselta – ja hän on silti yhä Sophie.

Hänen biologinen kellonsa ei ollut riesaksi aikaisemmin, mutta viime aikoina se oli alkanut tikittää yhä vimmatummin: »Tuota, anteeksi vain, mutta olisiko parasta pitää kiirettä, kiirettä, kiirettä?» Sophie oli huomannut katsovansa

rattaissa olevia vauvoja yhtä kitkerän himokkaasti kuin keski-ään kriisissä kärvistelevät miehet katsoivat teinityttöjä. Thomasin vauvauutisen kuultuaan Sophie oli sanonut: »Voi, sepä mukavaa», mutta muutamaa tuntia myöhemmin hän oli purskahtanut kylvyssä itkuun ja sanonut ääneen: »Mokoma *idiotti*.»

Mutta Sophien luontainen optimismi oli palautunut ennalleen jo seuraavana päivänä. Hänellä oli hieno ura ja upea sosiaalinen elämä. Hän ei ole mikään yksinäinen, kissansa kanssa elelevä vanhapiika. Hän käy ulkona melkein joka ilta eikä hän edes pidä kissoista. Kaikki järjestyy. Oikea mies odottaa aivan nurkan takana. Ja ilmestyy, kun Sophie häntä vähiten odottaa.

Ehkä Thomas haluaakin tavata Sophien esitelläkseen hänelle tumman, pitkän ja komean kaverinsa? Hah hah. Vitsi. Vaikka Sophie ei löytäisi koskaan ketään, hän pystyy sentään nauramaan omalle riemastuttavalle nokkeluudelleen syödesään tölkipapuja paahtoleivällä.

Hän miettii, mahtaako Thomas olla omahyväinen. Kaipa niinkin lempeäluonteinen mies olisi kohtalaisen tyytyväinen siihen, millaisen käänteen asiat lopulta saivat. No, olkoon sitten omahyväinen, Sophie ajattelee palatessaan jatkamaan eloisaa muistiotaan moraalikomitealle. (☺) *Hauska idea Franilta!* (☺) Revit Thomasin sydämen riekaleiksi. Ole armollinen. Suo hänelle hänen omahyväisyytensä.

»Tämä rakastettava tarina,
aivan kuten elämäkin, on sekoitus surua,
onnea, mielettömyyttä ja taikaa.»

– Australian Women's Weekly

Iloa pulppuava sinkku, Sophie, on nyt kriisissä.
Päästikö hän käsistään elämänsä miehen jättäessään Thomasin?
Biologinen kello tikittää kiivaasti, mutta kenestä olisi isäksi?
Kun Sophie yllättäen perii Thomasin isotädin talon,
hän pääsee osaksi eriskummallista sukua, jossa jokaisella
tuntuu olevan salaisuus. Lahjakas kaunotar ja tuore äiti,
Grace, suunnittelee pakoa täydellisestä elämästään.
Väheksytty vaimo, Margie, päättää vihdoinkin hiljentää mollaajansa.
Mystisen Rosen rohkeus yllättää lopulta hänet itsensäkin.
Arvoituksista suurin liittyy kuitenkin vauva Munroon.
Minne hänen vanhempansa katosivat
vuosikymmeniä sitten? Miksi he hylkäsivät vauvansa?

Rakastettavia henkilöitä, tarkkanäköistä
ihmissuhdekuvausta, ripaus jännitystä
– täydellinen romaani älykkään viihteen ystäville.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-46683-4